

DJKT•

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Tři scény
plné emocí

1/2025

DIVADELNÍ REVUE *DJKT*

OPERA | ČINOHRA | MUZIKÁL | BALET

Najdete uvnitř

OBSAH

- 4 MUZIKÁL
- 12 BALET
- 16 OPERA
- 22 ČINOHRA
- 32 BLAHOPŘEJEME/VZPOMÍNÁME
- 34 AKTUALITY DJKT

KONTAKTY

Ředitelství

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 049

Odd. prodeje a služeb, předplatné a hromadné objednávky

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 185, 378 038 444
predplatne@djkt.eu

Denní pokladna

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
Po–Pá: 10.00–18.00
tel. +420 378 038 190

vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo, Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 128

Nová scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 059

Malá scéna, Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 439

Odd. marketingu a propagace

Palackého nám. 30, 301 00 Plzeň
tel. +420 378 038 180

DIVADELNÍ REVUE DJKT

vychází 4× ročně

MK ČR E 14075

Vydává: Divadlo Josefa Kajetána Tyla,
příspěvková organizace,
Palackého nám. 2971/30, 301 00 Plzeň – za podpory MK ČR a
Plzeňského kraje
IČ 00078051

Ředitel DJKT: doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Zřizovatel DJKT: statutární město Plzeň

Odpovědná redaktorka: Bc. Martina Drbušková

Grafické zpracování: Michal Světlík

Foto: Irena Štěřbová, Archiv DJKT,

FCVP/Jan Kubiček, Jan Faulkner, Martin Popelář,

Alexandre Katsapov a Mario Bakuš (The Queens), Martina Root

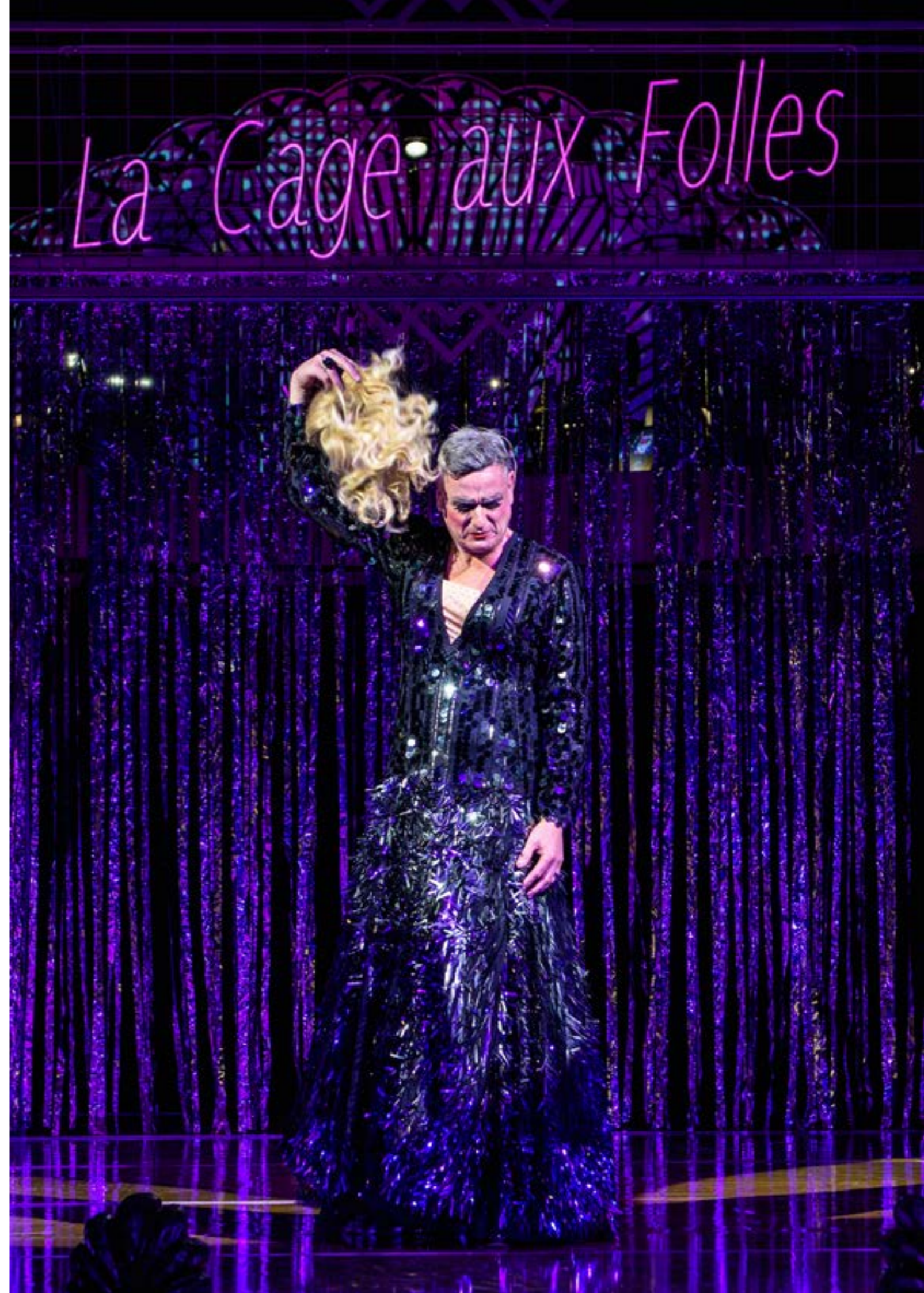
Sazba: Miroslav Herejk

Tisk: Typos, tiskařské závody, s.r.o.

1/2025 vychází 17. února 2025.

Uzávěrka 15. ledna 2025.

Změna programu vyhrazena.

Vážení přátelé divadla, náš rozjetý divadelní vlak jede dál a teď na přelomu zimy a jara veze přímo k Vám sedm nezaměnitelných premiér, u kterých se pobavíte, nabijete energií a možná se budete i trochu bát.

Teď, když čtete tyto řádky, Velké divadlo už ovládly tudorovské královny, manželky Jindřicha VIII. Byli jsme to právě my, kdo uvedl megahit *Six* v české premiéře. Následuje opera na Malé scéně napsaná mladou autorskou dvojicí. Vojtěch Frank a Jakub Hojka nás ve *Faraonově kletbě* s trefným podtitulem *Vykradená opera o vykradené hrobce* přesvědčí, že i operní žánr se nemusí vždy brát až tak vážně. Jen o týden později Nová scéna ožije impozantní záležitostí, kterou byste si neměli nechat ujít. Soubory opery a baletu společně uvedou úchvatné Brahmsovo *Německé requiem* s choreografií Itala Francesca Annarummy. Přestože Brahms nikdy nenapsal žádnou operu ani balet, jeho hudba je natolik výrazově bohatá, že po ní sáhl ne jeden choreograf. Na konci března se zasmějeme s novou činohrou *Figarova svatba aneb Bláznivý den*, v polovině dubna na Malé scéně odkryjeme rodinné prokletí v dramatu *Pohřbené dítě* ověnčeném Pulitzerovou cenou a na jevišti Velkého divadla přivítáme oblíbenou Verdiho operu *Trubadúr*. Květnová premiéra nás pak zavede do jižní Anglie, kde s mysteriózním krimi-muzikálem *Rebecca* odhalíme tajemství sídla Manderley.

Tak to vidíte, milí čtenáři, nás čeká mnoho nádherné práce a Vás, jak doufám, spousta zábavy. Abyste o tu zábavu nepřišli, doporučuji nečekat, zda na Vás zbydou vstupenky, ale pořídít si předplatné. Z nabídky abonmá si budete moci vybrat už v dubnu.

Ať už Vás láká smích, hudba, nebo tajemství, jsme tady pro Vás. Stačí jediné – přijít a nechat se unést.

Martin Otava
ředitel DJKT

Milí diváci, rozmohl se nám tady takový nešvar: těžko se shánějí vstupenky na muzikál. Co si počít se stížnostmi, že marně čekáte u on-line předprodeje na úder desáté, když většina zbylých vstupenek bleskově zmizí?

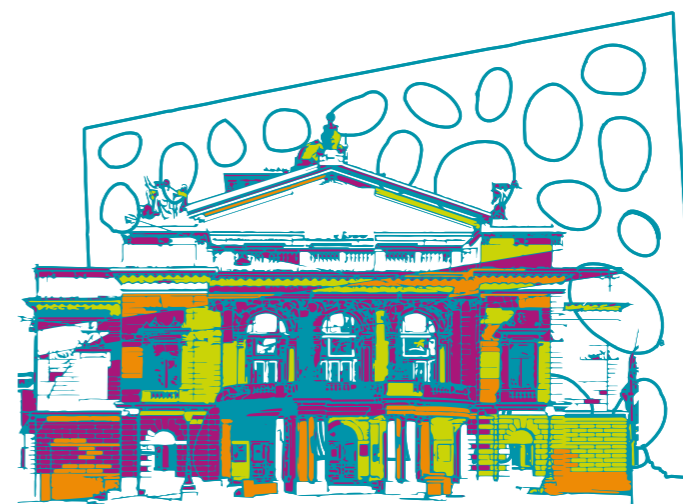
Věřte, že bych pro Vás hlediště našich divadel nejraději nafouknul, abyste všichni viděli naše inscenace, jejichž příznivý ohlas nám působí takovou radost! Napadají mě tři možnosti. Předplatné, karta Klubu muzikálu DJKT, s níž vysněné vstupenky získáte o týden dříve, třetí možnost je už jen trpělivost a pochopení, o něž Vás tímto moc prosím. Rok dopředu plánovaný čtyřsouborový provoz nám zatím nedovoluje nedostatek repríz uspokojivě napravit. Ale pilně pracujeme na hracích termínech příští sezóny, jsem si jistý, že budete spokojenější.

Na druhou stranu je vlastně dobře, když si můžete říct, že Váš muzikál DJKT nikdy nepřichází s neúspěšnou inscenací. S nadšením tak vítám do naší rodiny šest tudorovských královen, které působí smršť ve Velkém divadle (ale pozor, jen pro otrlé!), a moc se těším na poslední ženy naší dámské sezóny. V květnové premiéře se zrodí plzeňská verze vídeňského tajuplného hitu *Rebecca*. Po zatím úspěšném tažení *Klece bláznů* do Vašich srdcí můžeme říct, že se tato sezóna vůbec nevyvíjí špatně a nový rok, podle čínského horoskopu Rok dřevěného Hada, zatím přináší štěstí. Ať naplňuje štěstím i Vaše životy.

Těším se na shledanou v našich hledištích!

Lumír Olšovský
šéf muzikálu

PRO NAŠE
DIVADLO

M e c e n á š s k ý k l u b

DJKT•

MECENÁŠSKÝ KLUB DIVADLA JOSEFA KAJETÁNA TYLA

Srdečně děkujeme našim mecenášům za podporu a přejeme jim mnoho krásných zážitků nejen na našich třech scénách plných emocí. Děkujeme, že jste s námi!

Vladimír Vondřich

Mgr. Karel a Mgr. Et. Mgr. Ivana Tuschkovi

Ing. František a Jaroslava Korbelovi

Dr. Mathias Eickhoff

Petra a Petr Vankovi

AVANZADO GROUP, s.r.o.

Mgr. Marie Caltová

Ing. Václav Frantl

Ing. Hana Bárková

Richard Šedivec

MUDr. Radim Skalka

Navigit s.r.o.

Renata Slavíková

Eva Markvartová

Pavλίna Otýsová

Ivana Ottová

Mgr. Martina Pejsarová

Mgr. Milan Svoboda

Jana Valová

Mgr. Hana Hrubá

Samuel Švinger

Lucie Peksová

KLEC BLÁZNŮ – velká třpytivá show plná humoru i emocí vás zcela pohltí

Jerry Herman / Harvey Fierstein

Český text **Pavel Bár** a **Eduard Krečmar**, režie **Vilém Dubnička**, hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Ivana Hannichová**, scéna **Dave Benson**, kostýmy **Roman Šolc**
Premiéra 30. listopadu 2024 na Nové scéně

Martin Leška, Dušan Kraus, Karel Jinda, Pavel Režný, Jan Ludva, Pavel Klimenda, Daniel Makovec

Přijměte naše pozvání do travesty klubu *Klec bláznů* a seznámte se s jeho majitelem Georgesem a jeho životním partnerem, hlavní hvězdou podniku Albínem. Georges a Albín spolu dvacet let žijí, pracují a vychovávají Georgesova syna Jean-Michela. Jejich poklidné dny však naruší nečekaná komplikace, když mladý Jean-Michel pozve domů nejen svou vyvolenou, ale i její matku a otce – konzervativního politika a odpůrce gayů. Chcete vědět, jak to celé dopadne? Nechte se vtáhnout do světa nablýskaného travesty klubu a zažijte nezapomenutelný večer v záři reflektorů s VIP místy, která vznikla mezi jevištěm a první řadou. Tato místa nejsou jen lístkem do divadla – jsou vstupenkou do světa Georgese a Albína, který se rozprostře přímo kolem Vás. Na každé představení jich nabízíme pouze osm a za tisíc korun je pořídíte v pokladně předprodeje ve Velkém divadle.

Muzikál

„Ústřední pár vytvořili Martin Písařík a Lumír Olšovský, kteří na sebe vzájemně dobře „slyší“. Písařík je jako Georges tím, kdo se snaží rodinu stmelovat i za cenu značných ústupků, které musí udělat. Role Albína může svádět k přehrávání, ale Olšovský dokázal postavu udržet v uvěřitelných mezích. Afektovanost dokáže zklidnit nějakým drobným, dojemným gestem. Živelnost často přechází spíš ve zranitelnost.“

Lukáš Dubský, I-DIVADLO.CZ, 5. ledna 2025

„Po Company ovšem Dubnička vstoupil i na velké jeviště. Vystavěl působivou a oslnivou show, která v první části naskicuje příběh, přičemž boduje nejen řadou lehe předpokládaných vtípků a explicitních gagů, ale vytváří i základ pro láskyplný příběh. Dokáže udržet napětí. Ti, kdož dílo viděli poprvé, o přestávce diskutovali, zda dopadne šťastně, anebo tragicky. Scény do sebe perfektně zapadají ve vynikajícím temporytmu, který není snadné automaticky dodržet, velkolepé jevištní akce střídají intimní situace.“

Vítězslav Sladký, MUSICAL-OPERETA.CZ, 15. prosince 2024

„Scéna funguje báječně – nápad se stolký v orchestřišti sál Nového divadla nečekaně zútulnil. Zcela mimořádným Jacobem je Ondřej Baumrukr a nikdo na světě nedokáže říct slovo homosexuál jako Martin Stránský. Bylo mi moc dobře v La Cage aux Folles.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO.CZ, 3. prosince 2024

Martin Písařík, company

Martin Písařík, Lumír Olšovský, Lucie Zvoníková, Jozef Hruškoci

Martin Stránský, Venuše Zaoralová Dvořáková, Alexandra Vostrejžová, Jan Bytel, Martin Písařík, Ondřej Baumrukr

REBECCA přinese příběh vášně, intrik a stínů minulosti

Michael Kunze / Sylvester Levay

Podle románu *Daphne du Maurier*, český text **Michael Prostějovský**, režie **Lumír Olšovský**, hudební nastudování **Dalibor Bárta**, choreografie **Michaela Dzurovčinová**, scéna **Ondřej Zicha**, kostýmy **Sylva Zimula Hanáková**
Premiéra 10. května 2025 na Nové scéně

Po úspěšném uvádění v ostravském Národním divadle moravskoslezském míří do Plzně strhující muzikálový thriller *Rebecca* autorské dvojice Michael Kunze a Sylvester Levay. Jejich tvorba je našim divákům dobře známá díky muzikálu *Elisabeth*, úspěšně uváděnému v letech 2019–2023 na Nové scéně a prezentovanému i v amfiteátru Lochoťín před několika tisíci diváky.

Muzikál *Rebecca* vychází ze stejnojmenného románu anglické spisovatelky Daphne du Maurier, u nás známého pod názvem *Mrtvá a živá*. Odehrává se na začátku minulého století a vypráví příběh osiřelé plaché dívky, která se žije jako společnice výstřední americké milionářky. V Monte Carlu se náhodou seznámí s bohatým anglickým vdovcem Maximem de Winterem, jemuž před časem za tragických okolností zemřela žena Rebecca. V okouzlení z náhlé lásky se za Maxima provdá a stane se novou paní Cornwallského panství Manderley. Záhy po příjezdu do Anglie ale zjišťuje, jak složité bude překonat vzpomínky na zesnulou Rebeccu, jejíž stín

se ukrývá v každém koutě jejich velkolepého sídla. Domu totiž vládne despotická hospodyně paní Danversová, která Rebeccu stále bezmezně obdivuje a neustále její odkaz všem připomíná, dokonce o její někdejší pokoj pečuje jako o nejsvětější svatyni. Neustálá všudypřítomnost Rebečina stínu se tak stává noční můrou mladé ženy a dohání ji na pokraj šílenství. Dívka dokonce zapochybuje o Maximových citech – jak by mohl zahořet láskou k někomu tak obyčejnému a nedokonalému, jako je ona? Napětí kulminuje ve chvíli, kdy si nešťastná hrdinka na maskární ples díky intrice paní Danversové vezme kostým, který na sobě o rok dříve měla i Rebecca. Teprve když o něco později moře za bouřlivé noci vyvrhne děsivé tajemství, ukáže se, že minulost je mnohem složitější...

Román *Rebecca* spatřil světlo světa v dubnu 1938 a okamžitě se stal celosvětovým bestsellerem. Introvertní autorka promítla do svého nejslavnějšího příběhu lásky, strachu, žárlivosti, vášně a pomsty nejen prostředí

milovaného anglického kraje Cornwall s jeho opuštěnými mořskými zátokami, vysokými útesy, silným větrem a častou mlhou, ale také řadu motivů a osobních tajemství ze soukromého života. Zásadní inspiraci jí přinesl vlastní zážitek, kdy krátce po sňatku náhodou objevila pečlivě uschovanou manželovu korespondenci s jeho bývalou snoubenkou. Vzbudila v ní pochybnosti o sobě samé, o jejích schopnostech a atraktivitě. K zesílení účinku psychologického thrilleru Daphne du Maurier posléze využila i literární postupy typické pro tzv. gotický román: prostředí záhadného domu, tajemné, skoro až děsivé krajiny, vraždu či zatrpklého hrdinu zmítaného pocitem viny. Své líčení boje stydlivé a bojácné dívky – vypravěčky příběhu – proti překrásné, zábavné, společenské a především všudypřítomné, byť mrtvé Rebecce, důmyslně podpořila také jejím nepojmenováním. Přízračný stín hrozivé a tísnivé přítomnosti mrtvé Rebecce je pak v románu i muzikálu fakticky ztělesněný v téměř ďábelské postavě hospodyně, paní Danversové.

Michaela Horká jako paní Danversová v ostravském nastudování z roku 2017

Krátce po vydání románu, konkrétně v prosinci 1938, zazněla na rozhlasových vlnách jeho adaptace z pera slavného Orsona Wellese, v roce 1939 du Maurier svůj román sama upravila pro divadlo jako činohru. Již v roce 1940 se román dočkal také prvního filmového zpracování, a to rovnou v režii mistra tajemna a napětí Alfreda Hitchcocka. Jeho hollywoodský debut

s Laurencem Olivierem a Joan Fontaineovou v hlavních rolích pomohl všem třem stát se mezinárodními hvězdami a získal 11 nominací na Oscara, z nichž dvě posléze proměnil, a to včetně kategorie nejlepší film roku – překvapivě jde o Hitchcockova jediného Oscara. V následujících desetiletích pochopitelně

vznikly i další televizní a filmové verze, opera skladatele Wilfreda Josepse nebo právě muzikálová adaptace z dílny nejúspěšnějšího muzikálového autora, textaře, překladatele a libretisty kontinentální Evropy Michaela Kunzeho a skladatele s hollywoodskými zkušenostmi Sylvestera Levaye. Jejich dílo mělo světovou premiéru v roce 2006 ve Vídni v nastudování režisérky Francescy Zambello. Stejně jako o takřka patnáct let starší *Elisabeth* si *Rebecca* získala srdce diváků a zalíbila se i synovi Daphne de Maurier. Není proto divu, že se posléze objevila v mnoha divadlech po celém světě včetně české Ostravy. S využitím tamních dekorací a kostýmů a v překladu Michaela Prostějovského se na ni v novém obsazení a v režii Lumíra Olšovského mohou od května těšit i plzeňští diváci.

Pavel Bár

Lumír Olšovský: „*Těším se na tajemství, která v sobě tenhle vídeňský muzikálový hit skrývá, tentokrát přineseme do Plzně napětí a to já rád!*“

Původní produkce
 Vereinigte Bühnen Wien

SIX – tudorovské královny si podmanily Plzeň

Toby Marlow / Lucy Moss

Český text **Lumír Olšovský** a **Pavel Bár**, režie **Daniela Špinar**, hudební nastudování **Vojtěch Adamčík**, choreografie **Daniela Špinar** a **Pavel Klimenda**, scéna **Marek Cpin**, kostýmy **Linda Boráros**
Česká premiéra 1. února 2025 ve Velkém divadle, od 16.00 premiéra, od 19.30 slavnostní premiéra

Vsobotu 1. února zažila Plzeň dvojitou premiéru energického muzikálu *Six*. Na jevišti Velkého divadla totiž vtrhlo všech šest manželek Jindřicha VIII., aby se během fiktivního koncertního souboje svěřily se svými reálnými životními úděly. Autoři se ale jejich osudy rozhodli převyprávět zcela současnou formou, blízkou mladým divákům, pro hudební stránku se nechali pro změnu inspirovat královnami hudebního nebe posledního desetiletí, například Janu Seymourovou zpěvačky Adele, Sia a Celine Dion, Kateřinu Howardovou Britney Spears nebo Ariana Grande. Tato výjimečná premiéra navazuje na probíhající sezónu muzikálového souboru s mottem „ženská tajemství“ a slibuje nezapomenutelný zážitek plný energie, strhujících melodii a rytmů i důvtipných textů.

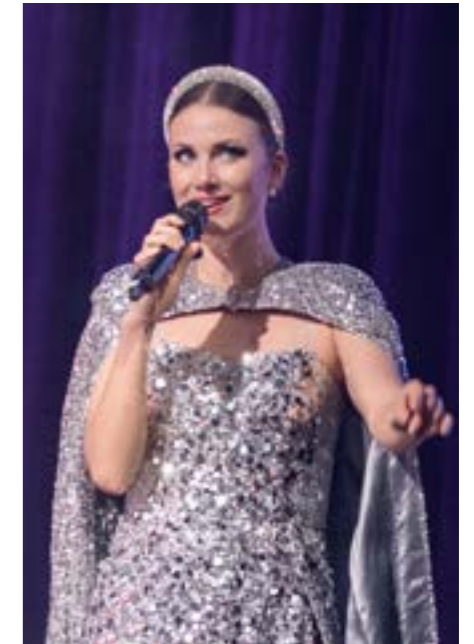
Eva Staškovičová, Felicita Victoria Prokešová, Natálie Dvořáková, Vendula Příhodová, Kateřina Chrenková, Ivana Korolová

Leona Černá Stříbrná

Charlotte Režná

Lucie Pragerová

Soňa Hanzlíčková

Michaela Nosková, Kristýna Málková

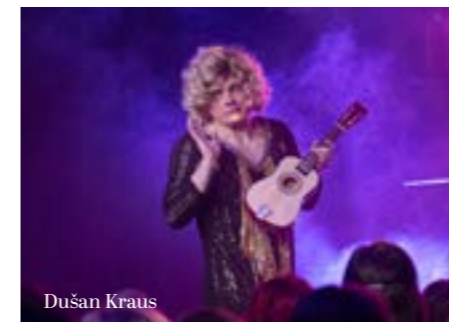
Ivana Korolová, Charlotte Režná, Felicita Victoria Prokešová, Andrea Holá, Kateřina Chrenková, Natálie Grossová

„Pozvat do Plzně Danielu Špinar je dalším z řady šťastných nápadů Pavla Bára a Lumíra Olšovského, kteří jsou zároveň autory českého textu. Napsali jej s citem pro frázování, s citem pro dramatickosti, s citem pro humor. Všechny dámy jsou báječné. Celé to má tah, šťávu a vtip. Spoustu energie i ve ztišených chvílích. Pavel Klimenda si s Danielou Špinar nejspíš dobře rozuměli, protože choreografie je náramná – tak přirozená, a přece v některých chvílích dokonale efektní. Je to chytré divadlo, s parádními světly a se zvukem, jaký jsem myslel ve Velkém divadle ještě nezažil.“

z reakcí diváků, I-DIVADLO. CZ, 1. února 2025

Kateřina Chrenková, Felicita Victoria Prokešová, Charlotte Režná, Natálie Grossová, Ivana Korolová, Andrea Holá

PÁNSKÝ ŠARM A ENERGIE DAM OVLÁDLY PAPÍRNU

Mohlo by se zdát, že slovní spojení „jedinečný večer“ je už otřepaná fráze, to ale rozhodně neplatí v případě akce Klec bláznů v Papírně, která se uskutečnila 11. ledna. Pánská část souboru totiž předvedla za vtipné moderace Lumíra Olšovského slavné ženské muzikálové kostýmy, dámy ovládly jeviště i rozvášněný dav s ukázkou z muzikálu *Six*. Ti nejodvážnější – Pavel Klimenda, Jozef Hruškoci a Pavel Režný pak zazpívali i písně svých kolegyně z muzikálů *Sunset Boulevard*, *Dracula* a *Jesus Christ Superstar*, pozadu nezůstal ani šéf souboru Lumír Olšovský, v jehož podání zazněla píseň *Já jsem to, co jsem z Klece bláznů*.

CHYSTÁ SE PREMIÉRA VÍTĚZNÉHO MUZIKÁLU

Koncem ledna začal muzikálový soubor zkoušet vítězné dílo 4. ročníku soutěže INTRO. Tentokrát porotu zaujal titul o poněkud zvláštním dítěti a zaměstnancích dětského domova, kteří jsou vystaveni nečekaným okolnostem. Muzikál s názvem *O děvčátku, kterému něco chybělo* napsali libretista a učitel biologie z Domažlic Tomáš Javorský a skladatel, pedagog a trombonista Jan Kaňka (na fotografii), z jejich tvůrčí dílny pochází i vítězný titul prvního ročníku – *Kouzelné hodinky doktora Kronera*. Nový muzikál se divákům představí 21. a 22. února na Malé scéně v nastudování režiséra Marka Davida, který v poslední době zaujal především svojí inscenací muzikálu *Kinky Boots* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. O den později, 23. února, se během scénického čtení na zkušebně Nového divadla můžete seznámit s dalšími dvěma muzikály, které v ročníku zaměřeném na komorní díla získaly druhé a třetí nejlepší hodnocení.

NĚMECKÉ REQUIEM: Když hudba a tanec splynou v jedno

Johannes Brahms / Francesco Annarumma

Choreografie a režie **Francesco Annarumma**, hudební nastudování a dirigent **Jiří Štrunc**, scéna a kostýmy **Francesco Annarumma**
Premiéra 15. března 2025 na Nové scéně

Slovo choreografa

Německé requiem vzniklo v těžkém období skladatelova života, které bylo poznamenáno ztrátou blízkých osob, především jeho matky. Přestože se *requiem* zabývá tématem smrti a truchlení, Brahmsův přístup je více útěšný než tragický. Slouží spíše jako pocta všem lidem, které Brahms miloval. Jeho hudba vyjadřuje touhu po spojení a vybrané biblické texty jako by promlouvaly přímo k postiženým utrpením a ztrátou a stávají se jakousi meditací o hodnotě vztahů prožitých před smrtí. Právě na tento aspekt se chci zaměřit. Vzhledem ke svému věku a zkušenostem jsem se rozhodl živě interpretovat zápisky slavného skladatele a zobrazit, jaké mohou být vztahy před smrtí. Zaměřuji se na pouto mezi matkou a dítětem, což je odkaz na vztah Brahmsa a jeho matky. Chtěl bych ukázat, že tento typ vztahu se může vyvinout do skutečného svazku dvou lidí, a vyjádřit naději, že takové spojení se nikdy nepřetrhá, dokonce ani po smrti.

Balet

Francesco Annarumma s Isabel de la Cruz při zkoušce

Johannes Brahms (1833–1897) byl bezpochyby klíčovou osobností nejen německé hudby 19. století. Skladatel, který dokázal romantickou emotivnost vtěsat do dokonalé klasické formy, za sebou zanechal početné symfonické, komorní i písňové dílo. Nikdy ale nesáhl po hudbě pro jeviště: v soupisu jeho děl nenajdeme operu ani balet. Přesto je však jeho hudba natolik výrazově bohatá a schopná vyprávět, že po ní ve 20. i 21. století sáhl nejméně jeden choreograf. Hned dva balety na Brahmsovu hudbu vytvořil americký choreograf gruzínského původu George Balanchine, po hudbě německého mistra sáhl i baletní mistr New York City Ballet Jerome Robbins a další. Nyní se do Plzně dostává baletní zpracování Brahmsova vokálně-symfonického veledíla *Německé requiem* v choreografii Francesca Annarummy.

Oratorium *Německé requiem* Brahms napsal mezi lety 1865 a 1868. Sedmivěté dílo se nadržuje liturgické struktuře, kterou známe z katolické tradice: vychází z textu Lutherova překladu bible a soustřeďuje se na otázky lidského života a humanismu. Název odkazuje k jazyku díla, samotný skladatel se nechal slyšet, že by své dílo klidně pojmenoval spíše jako *Lidské requiem* (*Ein menschliches Requiem*), neboť se více než na Boha soustřeďuje na úděl člověka. Dílo je psáno pro dva sólisty (soprán a baryton), smíšený sbor a orchestr a bylo poprvé provedeno v lipském Gewandhausu 18. října 1869 pod taktovkou Carla Reineckeho. Sólové hlasy jsou spolu se sborem a orchestrem propleteny do komplexní struktury díla, z nějž jako tři vrcholy vystupují tři mistrovsky napsané fugy, jimiž gradují druhá, třetí a šestá věta. *Německé requiem*, Brahmsovo největší dílo, se stalo běžnou součástí světového vokálně-symfonického repertoáru a je nejčastěji prováděno koncertně.

Vojtěch Frank

U NÁS TO BALETÍ OPĚT NA SCĚNĚ

V sobotu 18. ledna se na repertoár baletního souboru vrátila interaktivní inscenace pro všechny generace s názvem *U nás to baLETÍ*, během níž se diváci zábavnou formou i pomocí mluveného slova seznamují s vývojem tance a jeho proměnami během let. Inscenace vznikla v roce 2018 v režii pedagoga, baletního mistra a dramaturga Václava Janečka.

BALETNÍ INSPIRACE 04

Počtvrté budou mít tanečníci plzeňského souboru možnost přenést své choreografické fantazie na jeviště. V pátek 9. května se totiž na Malé scéně uskuteční oblíbené *Baletní inspirace*, díky nimž si mohou tanečníci vyzkoušet nesnadnou roli choreografů a společně se svými kolegy vytvořit vlastní dílo, a to bez jakéhokoliv tlaku na úspěch.

BALET GALA 2025

Jedenkrát do roka se ve Velkém divadle setkávají tuzemské i světové baletní hvězdy, které po boku plzeňského baletního souboru představují publiku jedinečnou interpretaci klasických a dobře známých pas de deux a variací i současných a originálních choreografií, často vytvořených právě pro tuto příležitost. Přijměte naše pozvání a zúčastněte se 3. května *Baletu gala 2025*.

Balet

ČTYŘI ŘEKY

Působivé výkony, silné emoce a setkání různých tanečních jazyků přinesl poslední lednový večer na Nové scéně, který patřil komponovanému tanečnímu večeru *Čtyři řeky*. Práce čtyř choreografů – Jiřího Bubeníčka, Petra Zusky, Richarda Ševčíka a Mami Mołoniewicz, tak oslavila a připomněla 10leté výročí projektu Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015. Akce se konala pod záštitou primátora Romana Zarzyckého a radní Elišky Bartákové.

- 1 | Jarmila Hruškociová, Kristina Pires
- 2 | Shiori Nirasawa, Kristina Pires
- 3 | Mami Mołoniewicz
- 4 | Leonard Flohr, Luisa Isenring (Učeň – Richard Ševčík)
- 5 | Jenny Laudadio, Jón Vallejo (Bolero – Jiří Bubeníček)
- 6 | Afroditi Vasilakopoulou, Karel Audy (Sinfonietta – Petr Zuska)
- 7 | Justin Rimke a soubor baletu DJKT (Mugen? – Mami Mołoniewicz)

TRUBADÚR – slavná romantická opera si získává srdce diváků po celém světě

Giuseppe Verdi

Libreto **Salvatore Cammarano** a **Leone Emmanuele Bardare**, hudební nastudování **Jiří Štrunc**, režie **Michal Lieberzeit**, scéna **Daniel Dvořák**, kostýmy **Dana Haklová**
Premiéra 26. dubna 2025 ve Velkém divadle

David Cizner

Hudební drama *Trubadúr* (*Il Trovatore*, 1853) patří mezi nejoblíbenější díla mistra italské opery Giuseppe Verdiho. Verdi po úspěchu *Rigoletta* (1851) hledal námět pro další operu a našel jej opět v romantickém námětu z historie, tentokrát ze Španělska 15. století. Oslovil zkušeného libretistu Salvatora Cammarana, který si za předlohu zvolil oblíbenou historickou hru Antonia Garcii Gutiérrize *El trovador*. Hra plná romantických zvratů, lásky, zrady a smrti se ukázala být pro operní zpracování nanejvýš vhodnou. Po smrti původního libretisty Verdi oslovil mladého básníka Leona Emmanuela Bardareho, jenž libreto dokončil a provedl v něm řadu úprav. Největší změnou oproti původní verzi bylo značné rozšíření role Leonory, pro niž Verdi napsal dvě ze svých nejpůsobivějších sopránových árií: *Tacea la notte placida* a *D'amor sull'ali rosee*. V době dopsání *Trubadúra* měl Verdi již v italském operním světě obrovský věhlas a mohl si tak vybrat, ve kterém divadle bude jeho nová opera poprvé provedena.

Volba padla na římské Teatro Apollo, kde měl *Trubadúr* premiéru 19. ledna 1853. Sklidil zde velký úspěch a brzy započal svůj vítězný pochod po světových jevištích. Opera ve čtyřech dějstvích vypráví příběh zasazený do rytířského prostředí středověkého Španělska. Ve svých dopisech Cammaranovi Verdi vyjádřil svou touhu pojmout *Trubadúra* jako svého druhu „druhý díl“ *Rigoletta*: centrální barytonovou postavu šaška Rigoletta zde střídá neméně nekonvenční cikánka Azucena, ztvárněná mezzosopranistkou. Obě postavy jsou ovládány dvěma spalujícími vášněmi: láskou k vlastnímu dítěti a touhou po pomstě. Azucena se mstí hraběti z Luny za smrt své matky – jeho otec ji totiž nechal popravit poté, co ji přistihl u lože svého syna. Azucena druhého syna hraběte unesla. Po několika letech sledujeme příběh Leonory zamilované do neznámého trubadúra Manrica, jehož sokem

v lásce je právě hrabě Luna. Manrico, od malička vychovávaný Azucenou, chce pomstít smrt cikánčiny matky, vše ale směřuje k tragickému konci, v němž umírá Leonora a rukou hraběte Luny i jeho znovuobjevený bratr Manrico.

Příběh je typickou ukázkou romantického dramatu, v němž silou spalujících vášní dochází ke sledu osudových zvratů ústících v tragické rozuzlení. Verdi se jej zhostil s mistrovstvím sobě

vlastním a vytvořil vynikající partituru, z níž si všeobecnou oblibu získaly zejména árie Manrica *Di quella pira*, árie Azuceny *Stride la vampa* či sbor cikánů *Vedi! Le fosche*.

V našem divadle se tato zásadní opera světového repertoáru objevuje po dvaceti letech v hudebním nastudování Jiřího Štrunce a v režii Michala Lieberzeita. Inscenace je věnována památce významné režisérky Inge Švandové-Koutecké, která pro Plzeň vytvořila celou řadu legendárních operních režii.

V hlavních rolích se představí **Jana Foff Tetourová / Kateřina Jalovcová, Lívía Obručník Vénosová / Ivana Veberová, Paolo Lardizzone / Mickael Spadaccini, Martin Bárta / Svatopluk Sem**

Vojtěch Frank

FARAONOVA KLETBA aneb Vykradená opera o vykradené hrobce si sáhne na Aidu, Prodanku i Rigoletta

Vojtěch Frank / Jakub Hojka

Hudební nastudování a dirigent **Jiří Petrdlík**, režie **Rocc**, scéna a kostýmy **Rocc**
Světová premiéra 8. března 2025 na Malé scéně

Jakub Hliněnský

Přimo na tělo opernímu souboru je psaná opera *Faraonova kletba aneb Vykradená opera o vykradené hrobce*. Jak sám název napovídá, toto dílo se nebude brát až tak úplně vážně, anotace nám slibuje nahlédnutí do Tutanchamonovy hrobky, zběsilou honičku, zařikávání hadů i humor blízký britské komediální skupině Monty Python. Za novým dílem stojí autorská dvojice – skladatel Vojtěch Frank a libretista Jakub Hojka. S jejich prací se plzeňští diváci mohli seznámit v roce 2021, kdy byl na Malé scéně uveden muzikál *Otřást vesmírem*, který se v prvním ročníku soutěžního projektu INTRO umístil na třetím místě.

Opera

Jakub Hojka a Vojtěch Frank

Pánové, jak libretista hledá skladatele a skladatel libretistu? A jak jste se poznali vy dva?

Jakub: Nejdřív jsme se potkali a pak jsme zjistili, že jsme spolu schopni psát. Takže ta spolupráce vyplývala organicky.

Vojtěch: Důležitá je určitě vzájemná inspirace a schopnost vzájemně se v tvorbě motivovat ke zlepšování a hledání ideálního tvaru.

U muzikálu Otřást vesmírem jste si nejspíš téma zvolili sami. Jak to bylo v případě Faraonovy kletby? Odkud se vzal námět?

Jakub: Ano, Otřást vesmírem vzniklo na motivy mého života. Námět na Faraonovu kletbu jsem měl strašně dlouho v šuplíku, nejdřív jako dramatický muzikál ve stylu Fantoma opery. Byl to jeden z námětů, o kterých jsem tušil, že není příliš životaschopný, a v šuplíku čekal opravdu dlouho. Když jsme si usmysleli, že napíšeme něco legračního, přišlo mi příhodné vrátit se k tomuhle dětskému snu, vzít to, co je na něm hezké, což je ta egyptská atmosféra, a udělat si z toho legraci: trochu to převrátit naruby a ukázat, že to vlastně není až tak dobrý námět, jako se mému patnáctiletému já zdálo. A jinak mě fascinuje nejen Egypt, ale i kolonialismus nebo třeba začátky filmu, což jsou témata, která se v opeře objevují.

Muzikál Otřást vesmírem otevíral citlivá témata, ve Faraonově kletbě slibujete humor Mela Brookse, který stojí například za slavnými Producenty. Jsou vám bližší vážné nebo veselé náměty?

Jakub: Já nerozlišuji divadlo veselé a vážné, snažím se, aby všechno divadlo bylo tak trochu veselé i vážné. I v Otřást

vesmírem byla spousta vtipných momentů, které v tom muzikálu byly ještě dřívě, než si Pavel Klimenda vzal na scénu duhový vějíř. Rozdíl mezi Otřást a Kletbou je asi v divadelním žánru. Kletba je více divadelní, meta, zcizovací a plná nejrůznějších odkazů, zatímco Otřást vesmírem je realističtější a civilnější, tím pádem i situace v tomto muzikálu jsou citlivější. Faraonova kletba je větší plán, který nabízí hru se styly, citační humor a parodii. Mám rád, když se vážná témata v divadle odlehčují, což je myslím dnes už nutně, jak ukazuje dnes oblíbený žánr dramedie: nikdo už dnes nechce vidět, jak si herci stanislavsky rozervávají rodidla, ale z balancu humoru a vážnosti vzniká pestřejší obrázek a i vážná témata se tím více zdůrazní. I v Kletbě jsou ostatně vážná témata, ať je to kolonialismus, otázka životnosti opery, nebo i citlivější prožitky lidí od divadla, neúspěch, deziluze...

Vojtěch: Myslím, že to souvisí i s hudbou pro divadlo: ta by dle mého měla být jak přístupná, hravá, vtipná, tak mít i hloubku a sílu emoční výpovědi.

Dá se humor promítnout i do hudby? A jak velký orchestr uslyšíme na Malé scéně?

Vojtěch: Ano, především pomocí hry s citacemi a stylizací, ale také pomocí humorné instrumentace: když třeba dojemný zpěv doprovází tuba ve forte, může tento kontrast vyvolat komický efekt. Spoustu humoru skýtá i takový ten přehnaně patetický operní přednes, ale nic se nesmí nadsázet. Opakovaný vtip není vtipný. Orchester bude komorní, čítající 11 hráčů, přičemž zastoupeny jsou nástroje všech nástrojových skupin. Rozhodl jsem se vedle piana použít klávesy, které jsou schopny produkovat nejen krásný klavírní zvuk, ale také tam, kde je to vhodné, třeba zvuk

harfy, varhan či xylofonu. A některé nečekané zvukové efekty možná vyloudí i naši pěvci a pěvkyně.

Přibližte mi prosím jako laikovi, jak vzniká nové operní dílo. Co vzniká dřív? Libreto, nebo hudba? A kdo se komu musí podřídit?

Jakub: Vždy záleží, jak to má ta autorská dvojice nastavené. V našem případě je to tak, že u muzikálů nejdřív vzniká kostra libreta, která se vyplňuje hudebními čísly, a ta pak podněcuje další tvorbu textu: písně se mohou opakovat, použít víckrát, některé písně mohou přejít do instrumentálního podkresu a tak dále. V případě opery, která je celá zpívaná, není práce s hudebními čísly tak jednoduchá, hudba je propojená, pracuje se s příznačnými hudebními motivy trochu po vzoru Wagnera, což je v režii skladatele. Já nejdříve napsal celé libreto a Vojta ho potom zhuďebnil. Zatímco u muzikálu se vždy dělají demonahrávky, operu poprvé celou uslyším až na zkouškách. Co se týče podřízení těch dvou složek, já jsem autorem námětu a situací, které tu hudbu vlastně určují. Ale myslím, že si dokážeme vyjít vstříc. Tady jsem ten celkový tvar nechal více na Vojtovi, protože ví lépe, jak psát pro operu.

Vojtěch: Je skvělé, že se skladatel při psaní opery může řídit existujícím textem. Libreto má nějakou strukturu, která potom určuje i strukturu hudební. Opera, jakožto velmi rozsáhlý útvar, musí hudebně držet pohromadě a přitom nenudit: použití příznačných hudebních motivů je osvědčená metoda už od začátku 19. století, zároveň při té tematické sjednocenosti jsem se snažil partituru co nejvíce zpestřit třeba stylovou šíří. Uslyšíme jak styl velkooperní, tak kabaretní, operetní či folklorní.

Stalo se vám někdy, ať už při Faraonově kletbě, nebo při jiné tvorbě, že jste se zasekli a nevěděli, jak dál?

Jakub: Já ten text nepíšu chronologicky, ale spíše impulsivně, po scénách tak, jak přichází inspirace. Takže když se zaseknu a to se stává často ve chvíli, kdy nevím, jak se děj bude dále vyvíjet, tak scénu odložím a vrátím se k ní později, kdy je třeba ze zbytku jasnější, jak má daná scéna vypadat. Navíc většinou píšu víc věcí zároveň, takže se ta díla mohou navzájem inspirovat. Na výsledném tvaru

jsme hodně pracovali i s režisérem Roccem, který nám vlastně dělal při tvorbě takového dramaturga, diskutoval s námi a dokázal nás v nějakých krizových bodech správně nasměrovat. Ta opera je hodně komplexní, je tam hodně linek a úrovní a bylo třeba to ohlídat.

Vojtěch: Občas se to zaseknutí stane, člověk má pocit, že nápady došly, že se opakuje nebo je banální. V tu chvíli je dobré si chvilku provětrat hlavu a vrátit se k psaní později. Taky mám vytipované časy a místa, kde se dobře píše. Většinou je to ve večerních hodinách, a co se týče místa, hodně inspirující je vlak. Jedna velká pasáž Kletby třeba vznikla v létě, když jsme v Japonsku jeli šinkansenem.

Můžete čtenářům prozradit malinko víc o ději Faraonovy kletby?

Jakub: Je to několik příběhů do sebe: nejen příběh objevu Tutanchamonovy hrobky, ale také příběh operního souboru a jeho sólistů, kteří si hledají své místo a svůj smysl. Děj nebudu více prozrazovat, ať diváci nepřijdou o překvapení.

Vojtěch: Vzhledem k tomu, že je v opeře řada citací a odkazů, tak bych divákům dopředu doporučil, aby si, než přijdou na Faraonovu kletbu, pustili Aidu, Rigoletta, všechny opery Bedřicha Smetany, Kleopatru, Noc na Karlštejně, Spamalot, Lvího krále a všechny věci, které jsme kdy spolu s Jakubem napsali včetně Otřást vesmírem. Tím chci nalákat i fanoušky tohoto muzikálu, protože myslím, že jedna z árií v opeře v podání Radky Sehnoutkové je velmi potěší.

Já osobně si pod pojmem opera představím velký dramatický příběh, v jehož závěru zemře jedna nebo většina hlavních postav. Kolik mrtvol nám přinesete vy?

Jakub: Je tam šest mrtvů hlavních postav, které vidíme na jevišti, pak spousta mrtvů vedlejších figurek a za scénou umírá další velké množství postav. Každá z postav navíc umírá v rámci více plánů několikrát, takže mrtvol je tam opravdu mnoho. V závěru se ale ukáže, že je to všechno možná trochu jinak.

Děkuji za rozhovor.

-oci-

Opera

LA CLEMENZA DI TITO MÍŘÍ DO STAVOVSKÉHO DIVADLA

Soubor opery bude 13. února hostem 16. ročníku Festivalu hudebního divadla Opera 2025. Při této příležitosti uvede ve Stavovském divadle Mozartovu korunovační operu *La clemenza di Tito*, kterou se souborem nastudoval mezinárodní tým – renomovaný německý dirigent Michael Hofstetter a jeden z nejvyhledávanějších režisérů evropské operní scény Rocc. Ve Velkém divadle můžete tento operní skvost vidět už jen čtyřikrát, derniéra je naplánovaná na 28. května.

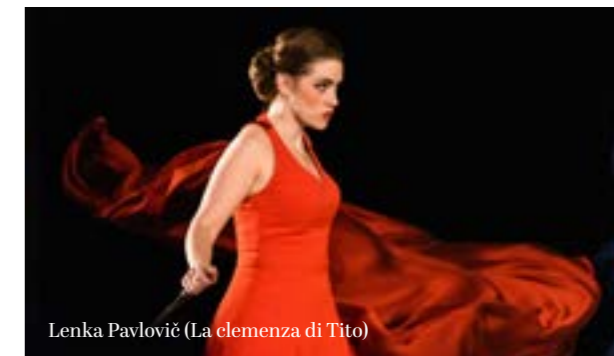
HUBIČKA NAVŠTÍVILA BAD ELSTER

V pátek 7. února se na jevišti König Albert Theater představila opera Bedřicha Smetany *Hubička*, která společně s *Prodanou nevěstou* patří k nejhranějším autorovým operám. Tento titul nastudovala s plzeňským operním souborem při příležitosti Roku české hudby režisérka Magdalena Švecová, hudebně pak sám šéf souboru Jiří Petrdlík.

GALAKONCERT V ŘEŠOVĚ

Jana Foff Tetourová, Ivana Veberová, Richard Samek a Andrij Charlamov se 10. ledna představili v polském Řešově. S tamní Podkarpatskou filharmonií a pod taktovkou šéfa souboru opery DJKT Jiřího Petrdlíka zazpívali například slavné árie z Mozartovy *Figarovy svatby* nebo *Dona Giovanniho*, Dvořákovy *Rusalky*, Smetanovy *Prodané nevěsty* či Bizetovy *Carmen*.

Lenka Pavlovič (La clemenza di Tito)

KVĚTEN VE ZNAMENÍ DERNIÉR

Vždy na konci roku nebo na konci sezóny se musíme rozloučit s několika inscenacemi. Letošní květen přinese dokonce čtyři operní derniéry. Začátkem měsíce naposledy vstoupí na Novou scénu Lumír Olšovský v Bernsteinově operetě *Candide*, poslední vášnivou noc ve Velkém divadle zažije marnivá *Manon*, naposledy se také rozehraje tóny Mozartovy korunovační opery *La clemenza di Tito* i *Julietty aneb Snář* od Bohuslava Martinů.

Michal Bragagnolo a Jana Pírorecká (Candide)

45. ROČNÍK SMETANOVSKÝCH DNŮ JE PŘIPRAVEN

Smetanovské dny představují významný kulturní svátek, který každoročně nabízí širokou víceoborovou přehlídku. V programu festivalu najdete opery, symfonické i komorní koncerty, činoherní představení či výstavy, často i film nebo přednášky pro veřejnost. Naše divadlo se letos zapojí hned dvěma inscenacemi, 9. března to bude opera *Hubička*, 28. března pak působivá opereta *Candide* známého skladatele Leonarda Bernsteina, jenž je také autorem *West Side Story*, jednoho z nejslavnějších muzikálů vůbec.

Valmont (Nebezpečné vztahy, 1994)

Paravicini (Past na myši, 2017)

Keržencev (Ubohý vrah, 1991)

s Monikou Švábou – Orsino (Večer tříkrálový, 1976)

Harpagon (Lakomec, 2012)

s Monikou Švábou – James Tyrone (Cesta dlouhým dnem do noci, 2003)

Don Quijote (Zmoudření dona Quijota, 1994)

Josef (Život Josefa, 1966)

Cyrano (Cyrano z Bergerau, 2006)

PAVEL PAVLOVSKÝ

Gratulace k 80. narozeninám

Sir (Garderobiér, 2013)

Raskolnikov (Zločin a trest, 1980)

Komoři (Neapolská choroba, 2021)

Jindřich II. (Tomáš Becket, 1992)

Lear (Král Lear, 2004)

Česta (Drahomíra a její synové, 2018)

Dr. Vilém Rieger (Odcházení, 2008)

Hamlet (Hamlet, 1974)

Jan Škoda (Škoda!, 2015)

Lev Nikolajevič Myskin (Idiot, 1970)

D'Artagnan (Tři mušketýři, 1973)

S BARVOU VEN rozesměje, pobaví a možná přiměje i k zamyšlení

Francis Veber

Dramatizace původního scénáře **Francis Veber**, překlad **Anežka Svobodová**, režie **Adam Doležal**, dramaturgie **Zdeněk Janál**, scéna **Lukáš Kuchinka**, kostýmy **Agnieszka Pátá Oldak**, hudba **Petr Zeman**
Premiéra 14. prosince 2024 ve Velkém divadle

Francis Veber: „Stejně jako Pignon i já jsem se dostával do situací, které mi přerůstaly přes hlavu. Kdyby mě nevyhodili z Radia Luxembourg, stal by se ze mě nejprve starý novinář a pak novinář v penzi. Kdybych měl práci na plný úvazek, pochybuji, že bych sebral odvahu napsat hru. Dostal jsem se do šoubyznysu jako Pignon do banky v Uprchlících. Choval jsem se stejně nešikovně jako on a podobně jako on jsem se ocital v nepředvídatelných situacích. V mém případě ty nepředvídatelné situace představovalo divadlo, scénáře, režie, působení v Americe a další epizody, jimiž jsem procházel, aniž bych měl kdy pocit, že držím volant svého života pevně v rukách.“

Martin Stránský, Michal Štěrba

S rdečně Vás zveme na novou inscenaci brilantní francouzské komedie Francise Vebera *S barvou ven aneb Kondomedie*. Pod vedením kmenového režiséra plzeňské činohry Adama Doležala ožívá na jevišti Velkého divadla příběh obyčejného úředníka, který si v továrně na kondomy zachraňuje práci tím, že předstírá, že je gay. V hlavní roli záhř Michal Štěrba, jenž postavě François Pignona propůjčuje dokonalou kombinaci komediální lehkosti i hlubší lidský rozměr. Dále se diváci mohou těšit na Pavla Pavlovského, Martina Stránského, Jaroslava Matějku, Janu Ondruškovou, Nicole Tisotovou či Zdeňka Hrušku.

Jaroslav Matějka, Martin Stránský, Jana Ondrušková

David Kubát

Jaroslav Matějka, Zdeněk Hruška

Michal Štěrba

Nicole Tisotová

Michal Štěrba, Pavel Pavlovský

Sam Shepard a jeho **POHŘBENÉ DÍTĚ** na Malé scéně

Sam Shepard

Překlad **Jiří Popel**, režie **Adam Doležal**, dramaturgie **Zdeněk Janál**, výprava **Agnieszka Pátá Oldak**, hudba **Petr Zeman**
Premiéra 12. dubna 2025 na Malé scéně

Co nás společně čeká od 12. dubna na Malé scéně nového? Výjimečná divadelní hra Sama Sheparda *Pohřbené dítě*. Světovou premiéru měla v roce 1978 v Magic Theater v San Franciscu (v němž byl Shepard dvorním autorem) a už v říjnu následujícího roku se hrála v New Yorku v divadle Theater for New York City. V roce 1979 za ni autor obdržel prestižní Pulitzerovu cenu. Není se čemu divit, šlo o velmi osobité a originální dílo, přitom logicky vycházející z kontextu vývoje americké moderní dramatiky. V roce 1995 Shepard *Pohřbené dítě* ještě přepracoval pro Brooks Atkinson Theater, jehož úspěšná inscenace režiséra Garyho Sinise získala v roce 1996 pět nominací na Cenu Tony. V Plzni se jejího inscenování chopil kmenový režisér našeho činoherního souboru Adam Doležal, jehož úvahy o tomto pozoruhodném titulu si můžete přečíst na následujících řádcích. A ještě můžeme úvodem podotknout, že se bude jednat dokonce o teprve druhou českou inscenaci tohoto legendárního titulu.

Adame, Sam Shepard je klasikem amerického dramatu 20. století. Přesto není jeho tvorba na českých jevištích tolik frekventovaná. Sám se také pouštíš do jeho inscenování poprvé. Z čeho Shepard ve své tvorbě vychází, v čem je podle tebe specifická a čím tebe osobně zajímá?

To je poměrně obšírná otázka. Sam Shepard vychází ve své tvorbě z mnoha zdrojů jak už z osobních zkušeností, tak je ovlivněný tvorbou jiných autorů (mohli bychom mluvit o O'Neilovi, Beckettovi aj.) a samozřejmě setkáváním s osobnostmi světového divadla. Pohyboval se v období takzvané Druhé divadelní reformy, setkával se se všemi možnými umělci, spolupracoval s nimi a nasával jejich nové přístupy k divadlu jako takovému. Některé své hry jim i věnoval, jednu například Peteru Brookovi a konkrétně *Pohřbené dítě* je věnované Josephu Chaikinovi, avantgardnímu režisérovi a herci, zakladateli slavného Open Theateru, se kterým spolupracoval na několika projektech. Při bližším

Činohra

pohledu na text *Pohřbeného dítěte* lze snadno identifikovat proč, ale to bychom se už dostávali na území teatrologie a tím nechci čtenáře zatěžovat. Na jeho textech je právě tato rozmanitost vlivů znát – Shepard umí napsat hru, která je zakořeněná v drsné realitě a přitom je plná výmluvných metafor, aniž by se ze středu jeho příběhů ztrácel obyčejný lidský život popsáný s odzbrojující upřímností. Je vysoce inteligentní a zároveň hluboce lidský.

A proč ses rozhodl právě pro jeho hru *Pohřbené dítě* z roku 1978 a právě teď, proč ji chceš představit našim divákům na Malé scéně?

Pohřbené dítě je pro mě esencí Shepardovy geniality a myslím, že pokud chceme právě tohoto autora představit divákovi, tak je velmi vhodná, a to nejen proto, že se jejím napsáním naplno „zacementoval“ do kánonu nejlepších autorů 20. století. Ačkoli je zasazena do prostředí amerického venkova sedmdesátých let, její téma je platné stejně tak i dnes pro českého diváka a věřím, že dokáže komunikovat způsobem, který je i dnes překvapivý a zajímavý.

Je to přeci jen hra trochu tajemná, ve své výstavbě a poetice překvapivá, ne zcela tradiční i po tolika letech od jejího napsání. Tváří se nejprve jako realistická hra ze starého amerického venkova. Ale jak vnímáš proměnu situací v průběhu hry a její symbolické či metafyzické roviny? Co bys vlastně o jejím stylu a obsahu chtěl divákům dopředu prozradit?

Pokud možno, tak co nejmíň. Právě kvůli tomu, o čem mluvíš. Ta hra se dá číst několika možnými způsoby, přitom žádný není špatný. Může se jednat o diváckou detektivku, kdy divák odkrývá tajemství jedné rodiny, je možné ji číst jako metaforu světa, který se zastavil v čase a odmítá se posunout dál, nebo jakýsi existenciální zlý sen o rodinné determinaci, nebo dokonce jako černou komedii s poněkud krutým závěrem. To vše a mnohem víc ta hra obsahuje a přitom neustále mate tělem a udržuje diváka ve střehu. Jak jsi správně řekl, ta hra je překvapivá nejenom příběhem, ale i svojí výstavbou. Myslím, že bychom neměli diváka připravovat o potěšení z jejího rozkrývání tím, že mu cokoli dopředu prozradíme.

Jak náročná bude pro naše herce? Bude pro ně něčím novým, budou hrát něco, co ještě tak dobře neznají a s čím neměli možnost setkat se?

Jestli se se Shepardem nesetkali, nevím – například Martin Stránský mi říkal, že už v jednom Shepardovi hrál, takže ví, do čeho jde. Ale náročné to pro ně asi bude, protože text je postavený na herecké práci. Celý příběh se odehrává v jedné místnosti a je vystavěn na dialogu. V tom si myslím, že je

Malá scéna výhodným prostorem pro tuto hru, protože nám dovolí lépe vtáhnout diváka do základní dramatické situace. Myslím, že zkoušení bude do jisté míry hledání způsobu, jak dosáhnout toho, co chceme, ale já osobně mám podobné hledání moc rád, je to výzva.

Hlavní postava Dodge dle scénických poznámek „jen sedí“ na starém gauči, zato po celou dobu hry. Dodge bude hrát Pavel Pavlovský a rád bychom tak touto prací i zpětně oslavili jeho nedávné osmdesátiny. Jak se na spolupráci s ním těšíš? A na jeho ženu Moniku Švábovou, která mu i ve hře bude hrát manželku?

Moc se těším. S panem Pavlovským jsem pracoval už na Čarodějkách ze Salemu a komedii S barvou ven a myslím, že je to naprostý profesionál, skvělý herec s neskutečným citem pro divadlo, které zcela očividně pořád miluje a dává mu na jevišti všechno. Je radost pracovat s takovým hercem. A totéž platí o paní Švábové, se kterou jsem spolupracoval také na Čarodějkách a později na Richardovi III., takže vím, jak umí ovládnout roli. Navíc i v *Pohřbeném dítěti* hrají manžele, tak jsem zvědavý, jakým způsobem se tato mimoumělecká skutečnost otiskne na jeviště. Ostatně myslím, že celé obsazení *Pohřbeného dítěte* je výjimečné, až mě vlastně i trochu děsí, že z celého týmu budu zrovna já patřit mezi ty méně zkušené divadelníky.

Děkuji moc za rozhovor a těším se na další společné rozkrývání hry.

Zdeněk Janál

S režisérkou Aminatou Keitou nejen o FIGAROVĚ SVATBĚ

Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais

Překlad Karel Kraus, režie a úprava Aminata Keita, dramaturgie Klára Špičková, scéna Michal Spratek, kostýmy Martin Chocholoušek, hudba Štěpán Krtička, Jarek Jurečka, choreografie Pierre Nadaud
Premiéra 29. března 2025 ve Velkém divadle

„Ti nahoře si už dovolují moc.“

Francouzský král Ludvík XVI. projevil mimořádně bystrý úsudek, když v roce 1782 po přečtení Beaumarchaisovy hry prohlásil, že aby mohl být „Figaro“ veřejně uveden v divadle, musela by se nejprve zbourat Bastila. Byl prorokem. Spletl se pouze v pořadí událostí.

I po více než dvou stoletích vyvolává jedno z vrcholných děl francouzské komedie u divadelních tvůrců

nadšení. Neuvěřitelný svatební den sluhy Figara, který musí uchránit svou milou Zuzanku před nekalými úmysly záletného hraběte, je protkán sítí nástrah, v níž uvízne každý, kdo o ni jen zavádí. Přes mistrovskou lehkost dialogů hra provokuje řadou naléhavých témat. Od otázky peněz a jejich moci, po souboj člověka v podřízeném postavení se svým „mocným šéfem“. A konečně také exceluje důmyslně vystavěným soubojem mužů a žen, které za pány tvorstva nijak nezaostávají ve vynalézavosti. Dokonce své mužské protihráče předčí. *Figarova svatba* při tom všem usilovně

pátrá po smyslu vlastního údělu a v podobě plzeňské inscenace se můžete těšit i na výrazný výtvarný, pohybový a hudební rozměr představení.

Režie díla se zhostí uznávaná režisérka velkých scén Aminata Keita, která získala mimořádné zkušenosti při tvorbě žánrově příbuzných her v brněnském Národním divadle. Pojďme si Aminatu Keitu, která se vložila i do úpravy díla, představit blíže.

Hrají **Jaroslav Matějka, Jana Ondrušková, Marek Mikulášek, Lýdie Prokopová j. h., Jana Kubátová, Matyáš Greif, Zdeněk Hruška, Matyáš Darnady, Josef Nechutný, Nicole Tisotová, Michal Štěrbá**

Činohra

Když jsem tě poprvé potkala v kavárně před naší první, mimochodem divácky veleúspěšnou, stále vyprodanou, a přitom tématem i textem dost rizikovou inscenací Jednou hole, jednou na nože, spadla mi doslova čelist. Čekala jsem vše, jen ne mladou elegantní holku oblečenou ani ne podle poslední módy, ale rozhodně odvážně a o dost umělečtěji než já. Bylas úplně mimo mou představu režiséra. Navíc mi na přivítanou podala ruku černoška, která mě o půl metru převýšila. To je asi rasistické, promiň. Nechápala jsem, jak ses tu ocitla a proč chceš v Čechách vyprávět příběhy. Kdo jsi, Aminato?

Ty jsi zlato, to je krásný úvod. Ty jsi byla taky impozantní. Taková otázka na rozehrání. (smích) Krásně jsi mě popsala a vůbec to nevnímám rasisticky. To, že jsem také Guinejka, je fakt, je to mojí součástí a já vlastně celý život objevuju, co to vlastně znamená a kdo jsem.

Narodila jsi se rodičům v Havířově. Jak se nakonec stalo, že jsi šla studovat divadelní režii?

Pohltila mě ta společnost. Divadlo pro mě bylo místem, které oslavuje jinakost a já jsem se poprvé uvolnila a cítila, že to, co říkám a dělám, je důležitější než to, jak vypadám. A to mě přitahuje doteď. Jen asi nemám potřebu řešit tolik sebe a svůj původ. Režii jsem neplánovala. Nikdy jsem nechtěla hrát, ale vždycky jsem uměla vést, plánovat a mluvit... takže jsem pak dělala první cvičení se studenty a studentkami herectví a hodně nám to spolu sedlo.

Můžeš něco víc prozradit o své rodině?

Moje matka se stejně jako já narodila a vyrostla v Havířově, odkud pak odešla do Brna, kde poznala mého otce. Otec pochází z Guiney (Konakry) a studoval v Brně letadlovou techniku na VUT. Tak se s mámou seznámili – on mladý student a ona prodávala v květinářství. Podle historek si spolu užili spoustu legrace. Pak jsem přišla na svět já a tři roky po mně můj brácha, který žije v Praze a je skvělý tanečník. Od své třetí třídy jsem vyrůstala v Beskydech, v malé vesnici uprostřed lesa. Bylo to pro mě stejně formativní prostředí jako půlroční návštěva Guiney. Většina mých vzpomínek je díky tomu zakotvena někde v přírodě, což když teď žijeme ve městě, vnímám jako velký luxus.

Ty jsi pak v Praze našla brzy i svoji životní lásku...

Ano. Studovali jsme spolu. Někdy je dost náročné sdílet spolu osobní i pracovní vztahy, ale já to beru jako školu respektu a emancipace. Dlouho jsem si myslela, že jsem v rodičovství a pevném partnerství ztratila svobodu, ale teď zpětně vidím, že jsem mnohem otevřenější a upřímnější člověk, než jsem bývala.

Aminata Keita při první čtené zkoušce na Jednou hole, jednou na nože (2022)

Proč nakonec v Plzni právě Figaro? Co tě k němu táhlo?

Ten text ke mně prostě promlouvá. Je v něm poezie a život. Zahlédla jsem v něm nějakou ztracenou, ale stále živou jiskru. Tak doufám, že se mi ji zase podaří vzkřísit... Co já vím. Třeba se to nepovede, ale to nebudu vědět, dokud to nezkusím. A když se mi to povede, tak bude sranda.

Kdo je Figaro dnes?

Myslím si, že dnes není v centru pozornosti Figaro, ale Zuzanka. O ni tu jde, jí se chce hrabě za každou cenu zmocnit a je to nakonec ona, kdo se bez pomoci svého partnera ubrání a inspiruje přitom ještě další ženy.

Jaký je tvůj umělecký cíl bez ohledu na pohostinské režie s různými soubory a v různých městech?

Ráda bych propojila umění s antropologií a poznala jiné kultury a divadlo v jeho nahotě, v esenci, ze které vzniká. Vzniká z lidí. Proto mě asi divadlo tolik baví, protože mě baví lidé a jejich osudy a herci, kteří to svým tělem a myšlením dokáží ztvárnit. Ráda bych ale zároveň někam patřila – měla své lidi a svůj soubor, kterému věřím, před kterým se mohu otevřít a vzájemně se podporovat a sdílet víze o divadle i společnosti.

Je pro tebe nutné osobní propojení herců a režiséra?

Nesmírně. Pokud se mi to nepodaří, tak trpím jako zraněné zvířátko. Vážně. Potřebuju mít přístup k myšlení a emocím svých herců, a pokud se přede mnou uzavírají, tak cítím, že selhávám.

Co je pro tebe při práci nad jakýmkoliv titulem nejdůležitější?

Nalezení společné cesty – zábavy – jazyka, takové té flow, během které ti pak vše do sebe zapadá. Někdo potřebuje klíč k inscenaci. Já si myslím, že ten klíč není a priori v textu, ale v lidech.

A v životě?

Moje dcera a domov, který pro ni vytváříme.

Jak můžeš vůbec zvládat propojení rodiny a práci režisérky? Tvá dcera je malá, možná si ani neumí představit, že maminka bude dva měsíce někde jinde...

Je to tak. Je to docela šílené a často si říkám, že je to dost na nic. Ale na druhou stranu mi tahle práce dává obrovskou svobodu, kterou skutečně bytostně potřebuji. Tu bych s malým dítětem nemohla mít bez svého muže a dvou rodin, které se slovy mé dcery: „Spojily díky mně, aby se o mě mohly starat.“ A má naprostou pravdu. Nicméně žijeme na místě, odkud to máme k nejbližší babičce 250 km, takže jsme stále hlavními pečujícími my dva. Je to právě náš life style, který nás dovedl ke skutečné emancipaci. Je potřeba dodat, že především našeho vlastního vztahu. Vůči společnosti ještě tak odolní nejsme. Nejenže já mám hodně svobody a můj partner je často přetížený vlastním zaměstnáním a péčí o dítě a o domácnost (to, co má na starosti většina žen s naprostou samozřejmostí), ale týká se to i toho, že dcera má se svým otcem silné pouto srovnatelné s tím, co cítí ke mně. Což je zase to krásné, co si Jaroslav objevuje a plně zaslouží. A na co možná někdy trochu i žárlím. Doporučovala bych tuhle výměnu rolí všem párům. Přináší to mnohem víc respektu. Jak těm, kdo pečují o domácnost, tak těm, co tráví dlouhé hodiny nebo dny v práci a na cestách.

Chtěla jsi někdy se svou vystudovanou profesí seknout?

Co bys ideálně dělala?

Ano. Pravidelně. Ale pak se vždy nadechnu, něco mě napadne, nebo někdo přijde a změní mi perspektivu... Nevím, co bych dělala, ale určitě bych nadávala na to, že mám práci na ho... a že jsem měla být režisérkou. (smích)

Uvědomuji si, že se na podobné věci neptám nikdy režisérů – mimochodem nevím proč. Jestli zvládají i rodinu, není to snad můj osobní předsudek?

Před časem jsem se bavila na přednášce jednoho psychologa o tom, kolik času je potřeba na jakoukoli kreativní činnost a potvrdil mi, co je asi každému jasné, že

ta časová dotace, kterou mají rodiče a bezdětní, je prostě nesrovnatelná. Je to skutečně nepoměr, kolik času mají na přípravu lidí bez dětí a lidé s dětmi a lidé, kteří se o ty děti většinu času sami starají. Ten systém deadlineů, cestování, víkendových schůzek, večírků je prostě nastavený pro lidi, kteří se nemusí a nemají omezovat rodinným životem. Každý to cítí jinak, každý také jinak cítí, kolik pozornosti potřebuje jeho dítě, a každé dítě to má nastaveno odlišně. Já jsem třeba hodně kontaktní, takže silně prožívám, když spolu nejsme. Ale ten pocit mě popohání k vymyšlení způsobu, jak svou práci skloubit dohromady s rodinným životem. Posouváme se... pomalu, ale přeci. A taky si myslím, že všechna vícesouborová divadla by měla zavést dětské skupiny ve svých domech. Byla by to právě jedna z těch obrovských výhod, proč pracovat ve státním sektoru, kde je málo peněz kompenzováno benefity tohoto typu.

Obecně vnímáš české divadlo jak?

Podporujeme se! V úspěších i neúspěších stůjme víc při sobě. Jsme malý rybníček a spousta lidí, co v divadle pracují, se cítí strašně nedocenená. To je mi líto, protože se tak většinou cítí oprávněně. V divadle nikdy nebude víc peněz než u filmu nebo v IT. Ale nikdy nebude větší svoboda než na jevišti, nikde nebude mít váš hlas větší sílu. Ale to znění musí mít své podmínky. Pokud se vzájemně odsuzujeme a nepřejeme si, uzavíráme se před sebou navzájem, vše je pak těžší a přináší to nespokojenost. Takže sdílení with love. To bych si přála.

Neděláme mrtvé umění? V době filmu, streamu, TV?

Myslím si, že máme štěstí, že AI jde tak rychle kupředu, protože jakmile ovládne většinu TV produkce (včetně všech VOD platforem jako Netflix), nastane naprosté přesycení nekvalitním a neosobním obsahem. A v tu chvíli budou lidé toužit po lidském kontaktu a nastane zlatý věk divadla. (smích) To si fakt myslím.

Jak si představuješ ideální budoucnost?

Bez války.

Děkuji moc za rozhovor.

Je to skvělý rozhovor. Díky.

Klára Špičková

Činohra

VLADIMÍR POKORNÝ NA VAŠICH OBRAZOVKÁCH

Již jste viděli mladého talentovaného herce Vladimíra Pokorného ve všech jeho rolích aktuálního repertoáru včetně jeho oblíbeného Richarda III.? Pak by stálo za to povšimnout si také jeho nedávných filmových rolí. Tou první velkou byla postava Václava Vrbaty ve filmu *Poslední závod* (2022) režiséra Tomáše Hodana, odehrávajícím se na Velikonoční pondělí 1913, kdy při závodě na hřebenech Krkonoš zahynuli právě Vrbata a Bohumil Hanč. Tohle zdařilé dílo naleznete na streamovacích platformách jako Netflix, Voyo, Prima+, KVIFF.TV ad. Dále si Vladimír zahrál také roli začínajícího lékaře ve studentském snímku režiséra Jana Hechta *Atestace* (2022), který byl oceněn Českým lvem 2023 za nejlepší krátký film roku. Naleznete ho na stránce Dafilms.cz.

UŽ MÁTE SVŮJ DIVADELNÍ DENÍK?

Chodíte rádi do divadla a chcete si uchovat vzpomínky na každé navštívené představení? Právě pro Vás jsme vytvořili speciální divadelní deník – katarzník, který Vás konkrétními dotazy navede k tomu, abyste si vzpomínku na návštěvu divadla uchovali co nejvěrněji. Katarzník je univerzální, můžete ho využít po zhlédnutí jakéhokoliv představení či žánru. Deník vznikl ve spolupráci s renomovaným českým papírnictvím Papelote, je stoprocentně udržitelný a vyrobený v České republice. Jeho součástí je také originální gumička a tužka s logem divadla. K dostání za čtyři sta devadesát korun v pokladně předprodeje a v divadelních pokladnách Nového divadla.

KVĚTEN SE PONESE V DUCHU LOUČENÍ

Nejen opera, ale i činoherní soubor se musí v květnu rozloučit s několika oblíbenými inscenacemi. Jako první dáme sbohem komedii o měšťanské morálce *Španělská muška*, následovat bude rozloučení s citlivým dramatem *Králičky nora* a poslední květnový den bude patřit derniéře inscenace *Radúz a Mahulena*, která pojí slavné pohádkové drama Julia Zeyera s hudbou Josefa Suka.

BEDŘICH SMETANA JINAK. POSLECHNĚTE SI ORIGINÁLNÍ HRU

Hra *Samý vřesk a třesk*, která vznikla jako společné dílo souborů činohry a opery, přináší unikátní pohled na život a dílo jednoho z nejvýznamnějších českých hudebních skladatelů. Hru na objednávku našeho divadla napsala Alena Zemančíková, v režii Libora Stacha uslyšíte například Marka Mikuláška, Apolenu Veldovou, Janu Ondruškovou, Martina Stránského, Zdeňka Hrušku a operní sólisty

Ivanu Veberovou a Michala Bragagnola. Hodinovou hru najdete na webu divadla v kategorii podcasty nebo v aplikaci Spotify. Ale pozor! Jen do konce června 2025.

ČINOHRANÍ: WINTER EDITION

Po prosincovém setkání před premiérou *S barvou ven* jste si mohli vychutnat komorní hudební vystoupení známého uskupení Činohraní, které ve složení Jana Ondrušková, Eliška Vocelová, Marek Mikulášek, Matyáš Darnady, Matyáš Greif a host souboru Albert Pechmann osobitě zazpívalo známé nejen vánoční písně.

JIRKO! PĚKNĚ JIM TAM NAHOŘE ZAHRAJ

Těsně před Vánoci (19. prosince) nás zasáhla smutná zpráva o úmrtí houslisty a bývalého šéfa opery DJKT Jiřího Pánka. Jiří Pánek nastoupil do DJKT v roce 1970 jako houslista, později působil na postu koncertního mistra, svou kariéru zakončil v roce 2012 jako šéf opery. Jiří dobře znal chod plzeňského divadla, jeho umělce i místní publikum a za svého šestiletého šéfování tyto zkušenosti maximálně zúročil. Během jeho vedení bylo nastudováno 29 oper, z toho dva večery po dvou jednoaktovkách. Přestože se většinou nejednalo o dramaturgické výboje, řada titulů se na našich jevištích neobjevovala běžně a mnohé zazněly v Plzni vůbec poprvé nebo po dlouhých letech. Odvážně a s úspěchem prosadil i tituly vyhrazené většinou velkým operním scénám, zároveň se příkladně staral i o český repertoár, který se jinde uváděl stále vzácněji. Pamatoval i na dětského diváka a z jeho podnětu se od roku 2007 v programu pravidelně objevuje *Operní matiné*.

ZUZANA HRADILOVÁ

V únoru oslaví krásné kulaté jubileum bývalá sólistka baletu Zuzana Hradilová. Na jejím kontě je mnoho krásných a náročných rolí, pod kůží se jí dostala ale především postava Edith Piaf v tanečním muzikálu *Edith – vrabčák z předměstí*, ve kterém zazářila na premiéře v roce 2000 i v obnovené premiéře v roce 2023. Nyní své zkušenosti předává další generaci tanečníků jak v souboru baletu, tak v Baletní škole. Za celé divadlo jí přejeme zdraví, štěstí a ať ji taneční svět stále naplňuje.

JANA PIORECKÁ

Kulaté narozeniny nejsou znát ani na sólistce opery Janě Piorecké, kterou diváci mohli vidět už v desítkách sólových rolí. Její umění můžete právě obdivovat například v náročné roli Sexta v Mozartově opeře *La clemenza di Tito* nebo v roli Hadače v *Juliettě aneb Snář*. Minulou sezónu na sebe výrazně upozornila v soudobé opeře *Jsem kněžna bláznů*, kde s pěveckou i hereckou precizností vytvořila emočně i psychologicky věrohodný portrét Boženy Němcové. Jani, všechno nejlepší! Pevné zdraví a další krásné role.

JIRÍ ŠTRUNC

V listopadu oslavil půlkulaté narozeniny šéfdirigent operního souboru Jiří Štrunc, dlouholetý dirigent DJKT, od roku 2012 také dirigent Národního divadla v Praze. Jiří Štrunc od počátku své kariéry soustavně a intenzivně spolupracuje jak s operními domy, tak symfonickými orchestry doma i v zahraničí, například s japonskými Gunma Symphony Orchestra a Yamagata Symphonic Orchestra. Nyní pro Vás připravuje Brahmsovo *Německé requiem* a oblíbeného Verdiho *Trubadúra*. Do dalších let přejeme zdraví, štěstí a mnoho radostných chvil s blízkými i kolegy.

JAN BAXA

Významné životní jubileum oslavil v prosinci také vedoucí umělecko-technického provozu Jan Baxa. Svůj početný tým čítající 150 stálých zaměstnanců vede od roku 2011, předtím působil dlouhá léta jako vrchní mistr Velkého divadla. Za 30 let svého působení v DJKT se podílel na více než 500 inscenacích a spolupracoval s celou řadou režisérů, scénografů a kostýmních výtvarníků. Podle jeho vlastních slov ho práce baví především díky její rozmanitosti, protože i když dělá pořád to samé, žádné dvě inscenace nejsou totožné. Honzovi přejeme do dalších let pevné zdraví a energii vždy vše dotáhnout do zdárného konce.

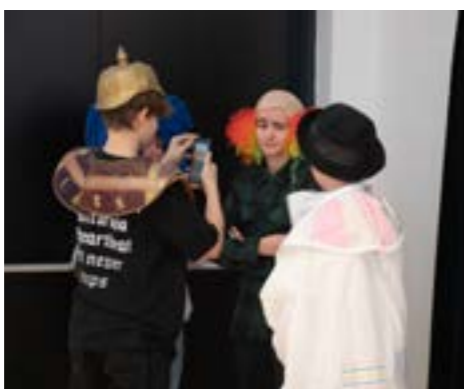
MARTIN STRÁNSKÝ

Další únorový oslavenec je oblíbený herec s nezaměnitelným hlasem. Martin Stránský se umí skvěle zhostit rolí vážných i komických. Jeho rozsáhlé výrazové spektrum, energičnost i mužné kouzlo mu umožnily na zdejší scéně vytvořit přes sto osobitých a přesvědčivě vystavěných rolí. V poslední době Martin září v pohádkovém dramatu *Radúz a Mahulena* i v komediích *Být nebo nebýt* a *S barvou ven*, dokonce zúročuje i zpěv jako host v muzikálu *Klec bláznů*. Krásné půlkulaté narozeniny, Martine!

MICHAL ŠTĚRBA

Dvacet pět let Vás i nás baví herec Michal Štěrba, jenž má na svém kontě mnoho charakterově i stylově rozdílných postav. V současnosti sklízí ovace například jako Kamil Champsboisy v *Broukovi v hlavě*, jako majitel továrny na hořčici ve *Španělské mušce* či jako slavný detektiv v *Go Back for Murder*. V prosinci se představil v hlavní roli komedie *S barvou ven*, v níž ztvárňuje utápnutého úředníka, který ze strachu o zaměstnání o sobě tvrdí, že je gay.

1 | S Apolenou Veldovou
(*Radúz a Mahulena*, 2023)
2 | S barvou ven (2024)

DIVADELNÍMI BRANAMI UŽ PROŠLO 24 TŘÍD A 46 UČITELŮ

Další 4 třídy základních škol si v úterý 14. ledna prohlédly zákulisí Nového divadla a na vlastní kůži zažily, jak se dělá divadlo. Cílem Divadelních bran je seznámit žáky se světem divadla, jeho zákulisím i profesemi, které si ve spojitosti s divadlem málokdo vybaví, a rozšířit tak povědomí o uplatnění v kulturním sektoru. Žáci se prostřednictvím interaktivní stezky obeznámí s nejrůznějšími profesemi s tématy propagace, multimédia, kostýmy a scénografie – vyzkouší si práci se sociálními sítěmi, tvorbu kreativního videospotu k inscenacím i návrh scény či kostýmů. Žáci proti sobě navzájem soutěží, vítěznou třídu pak čeká návštěva vybraného představení s doprovodným programem.

NOVOU SCÉNU ZDOBÍ NOVÁ VÝSTAVA

Slavnostní vernisáží, která se odehrála 4. února ve foyer Nové scény, jsme zahájili působivou výstavu Borise Jirků nazvanou *Levou rukou – obrazy*. Průřez tvorbou malíře, sochaře, ilustrátora a současného vedoucího figurální kresby a malby na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara si můžete prohlédnout do 27. dubna zdarma vždy hodinu před představením na Nové scéně. Výstava se koná pod záštitou radní města Plzeň Elišky Bartákové a člena Rady Plzeňského kraje Libora Picky.

- 1 | Eliška Bartáková s členy DDD při zahájení
- 2 | Eliška Bartáková, Martin Otava, Libor Picka, Boris Jirků
- 3 | autorka knihy Hana Zichová
- 4 | Jiří Pokorný, Klára Špičková, Pavel Bár a Vojtěch Frank
- 5 | Kajetán – dětský sbor opery DJKT

DIVADELNÍ PLES BUDE ZAHALENÝ TAJEMSTVÍM

Srdečně Vás zveme na Divadelní tentokrát i trochu maškarní ples, který se koná 7. března od 20.00 v Měšťanské besedě. K tanci a poslechu zahraje orchestr opery DJKT a kapela Celebration, během večera se představí všechny umělecké soubory. Tentokrát bude nutně dodržet dress code v podobě masky či škrabošky, které budou k zakoupení i na místě. Fantazii se meze nekladou – můžete přijít i v celém kostýmu!

MISTŘI UMĚNÍ MAJÍ I ZÁPADOČESKOU STOPU

Sedmatřicet výrazných kulturních osobností obdrželo v sobotu 14. prosince v pražské Lucerně ocenění Nadace Život umělce Master Prix za celoživotní mistrovství. Mezi oceněnými byla také herečka Johanna Tesařová, jež mezi lety 1982 a 1993 patřila mezi výrazné osobnosti činohry DJKT. „*Na Plzeň vzpomínám moc ráda – výborní kolegové, krásné role,*“ usmívala se stále aktivní členka činohry Národního divadla v Praze. Sedm let strávil v plzeňském operním sboru také basista Antonín Vopalecký, který v roce 1984 přijal angažmá v Národním divadle. Západočechem se také dodnes cítí i další oceněný pěvec, rokycanský rodák Ivan Kusnjer. Dále byli oceněni například Viktor Preiss, Rudolf Hrušínský ml., Uršula Kluková či Jiří Štěpnička.

OBJEVTE PŘÍBĚH VELKÉHO DIVADLA

Vratte se s námi zpět v čase a poznejte historii jedné z dominant našeho města díky 500 stránkové publikaci vydané k výročí 120 let od otevření Velkého divadla. V knize najdete podrobnosti z archivů, starých spisů i dobového tisku. Vzácné fotografie, výkresy i stavební plány. Dozvíte se, jak se zrodila myšlenka o stavbě divadla v Plzni, jak mohlo divadlo vypadat i co stálo původně na jeho místě. Knihu vydáváme v limitované edici, s jejím nákupem proto neváhejte! Zakoupit ji můžete za 990 korun v pokladně předprodeje a ve večerních pokladnách našich divadel. Abonenté mají slevu deset procent.

CO TO TA DRAMATURGIE VLASTNĚ JE?

Na podcastovém kanálu činohry – PODTEXT najdete díl, ve kterém si jeho moderátoři Apolena Veldová a Libor Stach zvolili téma dramaturgie. Hosty kulatého podcastového stolu budou dramaturgové všech souborů našeho divadla – Pavel Bár z muzikálu, Vojtěch Frank z opery, šéf baletu Jiří Pokorný a Klára Špičková ze souboru činohry. Podcast najdete na webu divadla nebo v aplikaci Spotify.

SPOLEČNĚ JSME PŘIVÍTALI ADVENTNÍ ČAS

V pátek 29. listopadu jsme za přítomnosti ředitele DJKT Martina Otavy, radní Elišky Bartákové, faráře Pavla Petrašovského a talentovaných dětí z dětského sboru opery DJKT Kajetán, Divadelní dramatické dílny (DDD), Baletní školy a Muzikálového studia, které se postaraly o program s vánoční tematikou, rozsvítili vánoční stromček.

LETOŠNÍ NOC DIVADEL NESE TÉMA SOUSEDSTVÍ

Během letošní Noci divadel, která připadá na 29. března, opět otevřeme dveře Velkého i Nového divadla a přineseme Vám příležitost nahlédnout do míst, která jsou Vám jindy skrytá. Vstupenky pořídíte za symbolickou cenu od 10. března.

2025 ^{Plzeň} Kultura, která trvá!

Oslavte s námi deset let od titulu Plzeň – Evropské hlavní město kultury 2015.

Rok mimořádných kulturních zážitků.

Bližší informace najdete na www.plzen2025.eu

Objevte i vy naše inspirační hudební dílny?
Zaměřujeme se na tvorbu písňových textů, aranžmá písní, autentický projev a interpretaci.

Dílny vedou známé osobnosti české hudební scény.

Sai
Svaz autorů a interpretů

www.sai.cz

Merchas Doski, Amar Memić, Martin Stránský, Ivana Veberová, Pavel Režný, Rafiu Durosinmi

Adolf Šádek, Roman Zarzycký, Martin Otava

FOTBAL A DIVADLO SI PODALY RUCE

Diváci, emoce, velké premiéry či nablýskané scény. Fotbal a divadlo toho mají společného více, než si myslíte. A v Plzni k sobě budou mít nyní ještě blíže. Zástupci Viktorie Plzeň a Divadla J. K. Tyla uzavřeli 28. ledna za přítomnosti primátora města Romana Zarzyckého memorandum o dlouhodobé spolupráci. „Na první pohled by se mohlo zdát, že divadlo a fotbal jsou zcela odlišné světy, oba ale propojuje vášně, emoce a schopnost spojovat lidi. Divadlo i fotbal jsou o nezapomenutelné atmosféře a energii, která proudí mezi publikem a hráči či herci. Věřím, že naše spojení přinese nové příležitosti a ukáže, jak blízko k sobě kultura a sport mohou mít,“ okomentoval spolupráci mezi Viktorií Plzeň a divadlem jeho ředitel Martin Otava. „Spolupráce mezi sportovním a kulturním sektorem je něco nevídaného. Mám proto velkou radost, že takové synergie jsme svědky právě v Plzni. Znovu se ukazuje, že Plzeň je městem sportu i městem kultury. Naplno platí heslo jedno město, jedno srdce,“ řekl k unikátnímu spojení sil Roman Zarzycký.

HOTEL CENTRAL PARTNERSKÝ HOTEL DJKT

Sleva 20 % na ubytování pro diváky DJKT,
sleva 10 % na vstupenky pro hosty Hotelu Central.*

*Sleva v hotelu bude divákům DJKT poskytnuta po předložení vstupenky platné v den ubytování a hostům Hotelu Central bude sleva na vstupenky DJKT poskytnuta po předložení hotelového průkazu platného v termínu představení.

Oddělení prodeje a služeb – PŘEDPLATNÉ

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 444
e-mail: predplatne@djkt.eu

Pokladna předprodeje – VSTUPENKY

Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 190
e-mail: vstupenky@djkt.eu

Divadelní pokladny

(otevřené vždy hodinu před začátkem představení)

Velké divadlo Smetanovy sady 16, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 128

Nová scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 059

Malá scéna Palackého náměstí 30, 301 00 Plzeň
tel.: +420 378 038 439

Prodej vstupenek na červen startuje 14. března

Program DJKT

DJKT. NOC S OPEROU

AMFITEÁTR LOCHOTÍN PLZEŇ

Franz Lehár

VESELÁ VDOVA

27. ČERVNA 2025

Vstupenky v prodeji od 24. března 2025

Pro abonenty DJKT se slevou 20 % od 3. března 2025

SLEDUJ MĚ

nocsoperou.cz | [f djktplzen](#)

DJKT.

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Kulturní [Plzeň](#)

Městský [obvod Plzeň 1](#)

PLZEŇSKÝ KRAJ

MINISTERSTVO KULTURY